

Список використаних джерел

1. Мельник Л.Г. Триалектические основы управления развитием экономических систем: монография / Л.Г. Мельник. – Сумы: Универсальная книга, 2015. – 445 с.
2. Халіна В.Ю. Економічне управління сестейновим розвитком соціально-економічної системи // Розвиток соціально-економічних систем у трансформаційних умовах: Колективна монографія / За заг. ред. д.е.н., проф. О.С. Іванілова. – Харків: ХНУБА, 2015. – 74-82.

СУЧАСНІ АСПЕКТИ ОПТИМІЗАЦІЇ ЕНЕРГОЕФЕКТИВНОСТІ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

В.О. Стойка, к.е.н., доцент

С.О. Стойка, к.е.н., викладач

Т.В. Баланова, викладач

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

Метою політики України у сфері енергетики є максимально ефективно використання природних енергетичних ресурсів і потенціалу енергетичного сектору для стійкого зростання економіки, підвищення якості життя населення країни і сприяння зміцненню її зовнішньоекономічних позицій.

Безперечно, розвиток фундаментальних і прикладних наук, комп'ютеризація та інформатизація суспільства визначають рівень сучасної цивілізації, але проблемою номер один і надалі залишається енергетика.

Енергетичний ринок на даному етапі розвитку оцінюється у межах трильйона доларів США, що майже удвічі перевищує автомобільний. Однак енергетичні потреби людства продовжують зростати, і це спонукає до розробки та введення в експлуатацію нових модернізованих енергогенеруючих потужностей [4, с. 27].

На сучасному етапі соціально-економічного розвитку України зниження енергоемності валового внутрішнього продукту є одним із основних чинників забезпечення енергетичної незалежності держави та підвищення рівня її енергетичної безпеки. За розрахунками і висновками Енергетичної стратегії України на період до 2030 року, прогнозований потенціал енергозбереження завдяки ефективному використанню паливно-енергетичних ресурсів (ПЕР) становить понад 50%. Його реалізація дасть змогу значно скоротити споживання ПЕР і зняти гостроту проблему зовнішньої енергетичної

залежності [1, с. 61].

Система енергозабезпечення України формувалася під впливом попиту на енергоносії економіки країни та її регіонів, структури видів економічної діяльності, наявності розвіданих запасів енергетичних ресурсів, стану виробничої інфраструктури ПЕК, умов забезпечення дефіцитними видами палива, екологічних обмежень і конкретних вимог до рівня енергетичної безпеки країни.

На думку вчених [2, с. 167], ефективне управління проектами у сфері енергоефективності на регіональному та локальному рівнях в зарубіжних країнах досягалось унаслідок розвитку таких основних напрямів:

- розвиток систем централізованого теплопостачання;
- розвиток комбінованого вироблення теплової й електричної енергії;
- використання місцевих відновлюваних енергетичних ресурсів.

Досягненню політики енергоефективності слугують також нетехнічні методи. Наприклад, енергетичні компанії часто працюють в інформаційному просторі не напряду, а через відповідні компанії. Так, в Австрії та Швейцарії асоціації промислових споживачів енергії надають поради своїм членам стосовно можливостей заощадження енергії. До інформаційних інструментів, крім іншого, також належить енергетичний аудит, який у різних країнах або виконується приватними фірмами на комерційній основі, або надається безкоштовно чи за зниженою вартістю за рахунок державних надходжень [2, с. 167].

Денисенко Л. О. та Малогловець Р. Л. дослідили поняття «енергетичний менеджмент». На їх думку, шляхом впровадження енергоменеджменту можна одержати більш детальну картину споживання енергоресурсів, що дозволить оцінити проекти економії енергії, заплановані для впровадження на підприємствах, установах та організаціях. Вчені дійшли висновку, що енергетичний менеджмент – це постійно діюча система управління енергопотоками у виробництві і споживанні енергоресурсів; це управлінська і технічна діяльність персоналу об'єкту господарювання, що спрямована на раціональне використання паливно-енергетичних ресурсів, з урахуванням соціальних, технічних, економічних і екологічних аспектів [3].

З метою підвищення енергоефективності багато підприємств планують або

вже використовують систему енергетичного менеджменту на основі міжнародного стандарту ISO 50001, створеного Міжнародною організацією зі стандартизації для управління енергосистемами. Компанії, що впроваджують систему енергетичного менеджменту, отримують можливість скоротити витрати на споживання енергії і знизити вплив на навколишнє середовище.

Енергетичний менеджмент на рівні управління промисловими підприємствами почав досить активно застосовуватися з кінця 80-х і початку 90-х рр. XX століття, що спричинило за собою розробку відповідних стандартів, програм і процедур. Особливої актуальності питання розвитку системи енергетичного менеджменту, якісного управління проектами у сфері енергоефективності, самостійного моніторингу енергоспоживання та запровадження альтернативної енергетики в Україні набувають в сучасних умовах, коли собівартість видобутку ресурсів постійно зростає, а рівень викидів шкідливих речовин залишається надзвичайно високим.

Список використаних джерел

1. Бережний Є. О. Енергоефективність України: виклики часу / Є. О. Бережний та ін. // Вісник Національної академії наук України. – 2013. – № 7. – С. 61–69.
2. Давидова Ю. В. Досвід Європейського Союзу у сфері підвищення енергоефективності / Ю. В. Давидова, В. О. Струк // Ефективність державного управління. – 2013. – Вип. 34. – С. 165–172.
3. Денисенко Л. О. Система енергетичного менеджменту як основа ефективного управління енергоспоживанням [Електронний ресурс] / Л. О. Денисенко, Р. Л. Малогловець. // Технології та дизайн. – 2013. – № 3. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/td_2013_3_19
4. Плаксін С. Гібридні енергосистеми / С. Плаксін, Ю. Шкіль, В. Юрко // Вісник Національної академії наук України. – 2005. – № 2. – С. 27–39.

РОЗВИТОК ЛЮДСЬКИХ РЕСУРСІВ ЯК ФАКТОР ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА НА РИНКУ

Л. В. Стрижеус, к.е.н., доцент

О.О. Стецюк, магістрант

М.А. Фурдись, магістрант

Луцький національний технічний університет

Ефективне функціонування будь-якого підприємства, насамперед, визначається ступенем розвитку його персоналу. Здатність підприємства